

παρυφές τοῦ γήρατος καί ἴσως γι' αὐτό εὐρηματική μέ τή δυστυχία, μετέτρεψε τήν ἀπωθημένη προσδοκία τοῦ ἔρωτα, πού οὐδέποτε τήν καταδέχτηκε, σέ ζωτικό ψέμα, σέ μιά ἐπινοημένη ἱστορία πάθους, ἀφθαρτή στήν αἰωνιότητα καθώς ἡ φαντασία της φρόντισε νά θανατώσει τόν ἔραστή στό ἀπόγειο τῆς ἀγάπης τους. Καί ἐπειδή ἡ διήγησή της ἀποσποῦσε δυσπιστία καί συγκατάβαση, ὀργάνωσε μιά καρναβαλική ἐπιμνημόσυνη δεξίωση στό νεκροταφεῖο, πάνω ἀπό ἕνα ἐγκαταλελειμμένο μνήμα τό ὁποῖο ἐπιτηδεύς εἶχε ἐπιλέξει γιά τελευταία κατοικία τοῦ φαντασιώδους συντρόφου της. Ὁ ἐκλιπών, κυριολεκτικῶς καί μεταφορικῶς, τιμήθηκε δεόντως μέ εὐτράπελους λυρικούς ὀδυρμούς πού κάγχαζαν τήν ἀνομολόγητη, ἀληθινή μοναξιά της. Ἕνας σπαρταριστός ἐπικήδειος.

Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου, ἀγγελέ μου. Δέν ἤμουν κοντά σου τήν ὥρα πού ἔφυγες νά σέ ἀγκαλιάσω σφιχτά. Μήν φανταστεῖς ὅμως ποτέ σου ὅτι εἶσαι μόνος, ἡ ψυχή μου θά εἶναι παντοτινά κοντά σου νά σέ συντροφεύει. Ἐφυγες καί μιά φλόγα καίει τήν ψυχή μου, ἕνας κόμπος πιάνει τήν ἀναπνοή μου.

Ὡ νύχτα σκοτεινή, ὦ νύχτα πού μοιάζεις μέ τήν ψυχή μου, ἔλα πιά γρήγορα σήμερα πού σ' ἔχω ἀνάγκη. Μονάχα ἐσύ μοῦ ταιριάζεις, δέν θέλω νά βλέπω κανέναν, δέν θέλω νά μιλήσω, δέν θέλω νά γελάσω. Θέλω νά μείνω μόνη στήν σκέψη μου, στόν πόνο μου, στήν ἀπελπισία μου.

Παρά τήν ἀναπόφευκτη πίκρα τοῦ χωρισμοῦ, μιά διηγηματογραφική ἡρωίδα τῆς συλλογῆς *Ντιάλιθ' ἡμ, Χριστάκη* ὅταν ἐπιτέλους ἀποκλείει τό ἐνδεχόμενο τῆς ἀνάκτησης τοῦ πρώην συζύγου της, θεωρεῖ σοφότερο ἀντί νά ἀναλωθεῖ σέ θρηνηλογίες γιά τήν ἀπώλεια τῆς ἀγάπης, νά τόν ἐνταφιάσει σέ μιά «κορνίζα». Μιά ἀνάλαφρη κίνηση πού ἀποσιωπᾷ ἐντέχνως τόν πόνο τῆς ἐκρίζωσης κάθε ἐλπίδας πρὸς ἀποφυγή ὀδυνηρότερων ματαιώσεων.

Ἀργά ἀργά γύριζε στή ζωντανή ἀδιάφορη φύση σπάζοντας ἀραιά κρίκους ἀπ' τίς ἀλυσίδες τῆς ἀπόπειρας γιά τό σούρουπο τῆς ζωῆς της.

Ἕνα πένθος δυσήνιο λιανίζει τά σωθικά τῆς ἡρωίδας στό διήγημα «Γλύκα στό στόμα» (Ἡ φλέβα τοῦ λαμποῦ), καθώς σημαίνει τήν ἰσόβια στέρηση τῆς ἀφατῆς ἡδονῆς πού τῆς χάριζε ἐκεῖνος γιά τόν ὁποῖο κλαίει. Ἡ μελανεῖμων γυναίκα ἔχει μεταφέρει τή ζωή της στό νεκροταφεῖο γιά νά τήν ἀκουμπήσει στόν τάφο τοῦ ἀντρα της, τό τεφρό ἀπομεινάρει τῆς ἐρωτικῆς κοινωνίας τους. Μέ τή θύμηση τῶν ἐρώτων τους φέρνει ἀμυδρότατα στό μυαλό της τή ζαχαρώδη ἐπίγευση τῶν ὀργασμῶν της, τή γλύκα πού ἀνέβαινε ἀπό τά σπλάχνα στό στόμα μέ κάθε του ἄγγιγμα. Τό πένθος της ἐγκέντριζε ἡ λαγνεία, ξέφρενη ἀπό τήν ἑλλειψη τοῦ ἄλλου. Ὡστόσο «ἐκεῖνος ὁ ἄδατος, μαυροντυμένος τόπος, τό σῶμα της» εἶχε στοιχειώσει ἕνα ἄλλο σῶμα, τό μόνο ζωντανό μεταξύ τῶν μόνιμων ἐνοίκων τοῦ νεκροταφείου. Στό κλείσιμο τοῦ διηγήματος ὁ πεθαμένος λοιδορεῖται γιά τήν ἀπουσία του ἀπό τό ἄγριο, σχεδόν βέβηλο, σμίξιμο τῆς γυναίκας του μέ τόν φύλακα, ὁ ὁποῖος, πολυπίερος στόν δύσκολο συγχρωτισμό μέ νεκρούς, εἶχε βεβαιωθεῖ πῶς τό πιό δραστικό ἀντίδοτο τοῦ θανάτου, καίτοι βραχύβιο, ἦταν οἱ σπασμοί τῆς σάρκας.

Ἰπέρροχο γιά τήν τέχνη τῶν ὑπαινιγμῶν του καί τήν υποβλητικότητα τῶν ψηλαφήσεων τό διήγημα «Τόκ, τόκ-τόκ, τόκ» (Ἡ φλέβα τοῦ λαμποῦ), ὅπου ἡ σωματική συγκίνηση κοχλάζει στήν ἡλεκτρισμένη σιωπή πού ἐπιβάλλει ἡ ντροπή. Ἀπό τήν ἀνύποπτη συνάντηση ἑνός διαβάτη μέ τά δόλια χέρια ἑνός λούστρου προκύπτει ἕνα ἀπό τά πιό ἐρωτικά διηγήματα τοῦ Δημητρίου. Μέσα ἀπό ἐλάχιστες χειρονομίες πού συνομολογοῦν, ἀνεμπόδιστες ἀπό τό δισταγμό καί τή συχνή ἀμφισβήτηση τῶν λέξεων, πάντα ἀδέξιων στίς ἐξομολογήσεις, τήν ἀμοι-

βαία κατάνευση, παγιδεύονται και οι δύο σέ μιά παράξενη αγάπη, νοθευμένη με χλευασμό και μίσος. Οι ύπολογισμένες πιέσεις των δαχτύλων του λούστρου στά παπούτσια του ήρωα του προκαλούν βαθύτατους κραδασμούς, άβάσταχτα ήδονικούς πού σηκώνουν μέσα του έναν τρελό θυμό γιά εκείνα τά χέρια πού τόσο αλάθητα τόν ξεγύμνωσαν.

Τά χέρια του λούστρου δούλευαν πυρετωδώς, με άφθαστη ικανότητα. Έκει πού μόλις άγγιζαν οι δούρτσες, απομακρύνονταν στιγμιαία, σέ απόσταση χλίστου και ούτε, και ένιωθε κύματα ζεστού άέρα. Μερικές φορές άλλαζε άπρόσμενα τήν φορά και τήν γωνία στίς δούρτσες, δημιουργώντας ήδονικές αντιπερισπάσεις. Έφτασε στό γυάλισμα. Πήρε ένα κομμάτι βελούδο και αϊφνιδιαστικά τό πέρασε μέ τέτοιο τρόπο στό παπούτσι του, πού ή καρδιά του τσάκισε από μέλωμα και πόνο και άφησε μιά μικρή κραυγή.

Μέ τόν καιρό στή διέγερσή του συνεργούσαν ισοβαρώς πέρα από τά χέρια του λούστρου και ή δική του άμηχανία και ταπείνωση. Λίγο πρίν τό τέλος του διηγήματος αυτό τό συναισθηματικό κράμα πού έχει καταλάβει ολοκληρωτικά τόν ήρωα φτάνει στό όριο τής έκρηξης, αλλά ή βαρυτική έλξη των ξένων χειρών άποδεικνύεται άκατάβλητη. Έ έλεύθερη βούλησή του είχε ύποταχθεί πλήρως στό ένστικτο.

Σήκωσε [...] τό πόδι και τό ξανάβαλε με ντροπή, ά, μέ πόση ντροπή, στό κασελάκι.

Τά δήγματα τής ντροπής γιά τήν έθελοδοουλία του στή λαγνεία είναι πού μετακινούν τόν «Καταμετρητή» (Ντιάλιθ' ήμ, Χριστάκη) μεταξύ έκκλησιών και πορνείων. Καταλυτική στό δήγμα ή άπόγνωση του ήρωα γιά τήν τυραννία των σαρκικών ένορμήσεων πού ή πλήρωσή τους αγκαλιάζει τήν ψυχή του και τήν ίδια στιγμή τή σωριάζει. Τήν έπισφαλή έξισορόρηση των άμαρτημάτων του κορμού μέ τήν ψυχαναγκα-

στική θρησκομανία έρχεται κάποια όριακή στιγμή νά διασαλεύσει μιά παράδοση ώσμωση «στά δύο κέντρα τής ύπαρξής του». Στά πορνεία ένιωθε νά τόν συνεπαίρνει μιά δυσεξήγητη πνοή κατάνυξης, πού ποτέ δέν τόν είχε αναψύξει όλες εκείνες τίς ώρες τής μετάνοιας στά στασίδια των έκκλησιών. Από τό άλλο μέρος, ή ψυχή του δέν μπορούσε πιά νά άναζητήσει στους ναούς τήν εξιλέωση γιά τήν ένδοτικότητα της στίς νύχτες, καθώς εκεί τό μυαλό του κυριευόταν ξαφνικά από βλάσφημα όράματα πού προέβαλλαν στό ήμίφως μέσα από τά εικονίσματα. Στήν έρεβώδη φαντασμαγορία του μυαλού οι εικόνες των άγίων, ιερείς και έκκλησίασμα, συμπλέκονταν μέ έξαλλο διονυσιασμό και γίνονταν όλα παρανάλωμα τής άκατονόμαστης βακχείας.

Σάρκες αύτεξούσιες, πού εξευτέλιζαν κι άνέβαζαν στά ούράνια όλους αυτούς τούς άρρωστους, αγκαλήνευτους ανθρώπους, πού κίνη τήν κόχη είχαν στερνό καταφύγιο και παρηγορία.

Στή σκηνή του τέλους πού καθηλώνει μέ τή σφοδρότητα του σπαραγμού, ό ήρωας μπαίνει σέ ένα έξωκλήσι γιά νά δώσει τήν έσχατη μάχη ενάντια στό σώμα του, τό όποιο ρημάζει αγωνιώντας νά έκδιώσει «τόν τρελό έξουσιαστή άπ' τά σπλάχνα του».

Έλυσε τό παντελόνι του κι άρχισε νά μαλάζει, νά τρίβει λαχανιασμένος τά όργανά του.

Νά βγάλει τό πύον, νά φτύσει γιά μιά στιγμή από μέσα του εκείνον τόν τρελό κοροϊδευτή.

Όπωςδήποτε εκεί πού ή ψυχή τανύζεται σέ σημείο θρυμματισμού, κατειλημμένη καθώς είναι από τό πιό δυσήλατο άλγος, είναι στό μοιρολόι. Χαροκαμένοι ήρωες έναποθέτουν στή διηγηματογραφία του Δημητρίου τούς σπαραξικάρδιους θρήνους τους πού ή γραφή μεταπλάθει σέ άφάνταστα γοητευτικές, κορυφαίες στιγμές. Οι γυναίκες ιδίως πενθούν τούς αγαπημένους τους κεντώντας μέ μοναδική, αυθόρμητη δεξιοτεχνία

τό κλάμα πάνω στίς λέξεις· ένα εκφραστικό χάρισμα πού ασπαίρει ακόμα και στους άναρθρους γοερούς ήχους, στά δακρυσμένα ψελλίσματα, στους ακατάληπτους παραπονεμένους ψιθύρους και στά χορικά τῶν αναστεναγμῶν πού εκβάλλουν στό στόμα κατευθειάν από τά σωθικά. Ἡ ἡρωίδα στό διήγημα «Γέλα, πουλί μου» χάνοντας τόν άντρα της χάνει μαζί και φωνή και μυαλό.

Πότε της τίναζε τά μυαλά στό χάος ὁ άπατος πόνος, και της τά μάζευε πάλι σ' ένα κοχλαστό καμίνι ἢ θύμηση εκείνου πού 'φυγε γιά πάντα. Γιά πάντα. Γιά πάντα.

Καμία λέξη δέν θά μπορούσε νά μιλήσει γιά αυτόν τόν πανικό τοῦ μυαλοῦ.

Δέν εἶχε πιά φωνή και μέρα νύχτα ακούγονταν λαρυγγισμοί, σκουξίματα και σπασμωδικές κραυγές, πού 'μοιαζαν στόν ἦχο πληγωμένου ζώου. Ἐλεγαν πώς μοιρολογάει ἡ καρδιά της.

Ἄποστομωμένη επίσης από τό πένθος στέκεται μπροστά στό φέρετρο τοῦ συζύγου της ἡ ἡρωίδα στό αριστουργηματικό «Σχώρα με» (Ἡ φλέβα τοῦ λαμποῦ), αναλογιζόμενη ὅλα ὅσα θά κρατοῦσε γιά πάντα μέσα της, απόκρυφα και πολύτιμα, δῶρα αφειδύλευτης συζυγικῆς αγάπης πού ἡ σωματική ἀνημπορία τοῦ άντρα της δέν τόν ἐμπόδισε νά της χαρίσει. Τό δόσμο τοῦ πρὸς αὐτή ἦταν τόσο μεστό και βαθύ πού δέν εἶχε ἀνάγκη τήν ἐπικουρία τοῦ σώματος. Τά μάτια τοῦ τήν αγαποῦσαν μέ τρόπο ἀνυπέρβλητο.

Και πῶς ἔλαμπαν σάν τήν ἀντίκριζαν. Ἦταν περήφανη γι' αὐτήν τήν λαμπρότητα πού 'χε μέσα κι ὅσα τό κορμί δέν μπορούσε. Ἄναβε τίς νύχτες τό φῶς, γιά νά τά δεῖ μίαν ακόμα φορά, κι αὐτός ἤξερε και τά ἔσμιγε μέ τά δικά της, χαρμόсуна, γαλήνια, ἀνάλαφρα. Ἦταν ὅλος ἐκεῖ.

«Σχώρα με», μόνο αὐτές τίς δύο λέξεις, τρεμάμενες από συντριβή, σχεδόν ἄηχες, ἀκουμπᾶ ἐκείνη στό τέλος τοῦ ξενοχτισματος πάνω στό

πεφιλημένο, σφραγισμένο πιά, βλέμμα, ἀποτιόντας στόν νεκρό τήν ὀφειλόμενη, ἂν και ἐκπρόθεσμη, μεταμέλεια της γιά μιά παλιά, φευγάλεα λιποψυχία της δικῆς της αγάπης.

Ἐχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον ὅτι τό ἴδιωμα τοῦ πένθους, πλασμένο ὄχι μόνο από τήν ἀνάμνηση της παλιάς εὐδίας ἀλλά και από τήν ἀπώτατη μνήμη της γλώσσας, ἐνθαρρύνει τήν ἐπιστροφή σέ ὀλάνθιστους τόπους, σέ μύχιους παραδείσους. Θά μπορούσε νά λεχθεῖ πῶς ὁ Δημητρίου συνθέτει τά μοιρολόγια τῶν διδύλων τοῦ στόν νεκρώσιμο τόνο της μέγιστης ἀπώλειας, ἐκείνης τοῦ γενέθλιου τόπου. Χαρακτηριστικοί οἱ ὀλοφυρμοί δύο διηγηματογραφικῶν μητέρων (Ντιάλιθ' ἡμ, Χριστάκη) πού σφαδάζοντας γιά τό θάνατο τῶν παιδιῶν τους μεταφέρονται ἀσύνειδα μακριά από τόν πόνο, σέ τοπία ἑαρινά. Ἡ Βαλέρια τοῦ ὁμώνυμου διηγήματος σέ μιά από τίς νυχτερινές βάρδιες της στή Συγγροῦ βλέπει ένα ἡμιφορτηγό πού ἔφερε τήν ἐπιγραφή «Ἀγροτικό» νά κομματιάξει τό κορμί τοῦ γιοῦ της και νά καρφώνεται στό προστατευτικό κιγκλίδωμα. Ἀπό τίς ἀνοιχτές πόρτες «χύθηκε στόν ἀέρα ἦχος από βαρύ και λαγгерό κλαρίνο». Ἡ λέξη «ἀγροτικό» ἀνακατεῦεται στό μυαλό της Βαλέριας μέ τήν ὑπόκρουση τοῦ κλαρίνου και τότε ἀκούει γενέθλιες μουσικές, «χαμένες στήν ἀντάρα της ψυχῆς της, πρίν τά φῶτα της πόλης».

Ἄνοιξε τά χέρια νά πιάσει τή μουσική.

Νά πιάσει κοτσύφια, νερόλακκους, θυματά και μανούσια, μολυβένια σύνεφα και στρακαστρούκες της Λαμπρῆς, πλαγίτσες, κουτσουπιές, κηδεῖες, τριφύλλια, μελίσσια και βασίλικους.

Ἡ μητέρα τοῦ ὁμότιτλου της συλλογῆς διηγήματος μοιρολογώντας τόν γιό της, τόν Χριστάκη, κυκλώνεται, μετά από χρόνια ἐξευτελιστικῆς αὐτολογοκρισίας, από τίς ἀρβανίτικες ρίζες της, πού χυμοῦν στή γλώσσα της μέ περιπαθῆ ὀρμή και ἀπροσμάχητη παρηγορητικὴ δύναμη.

Μέ την αϊφνίδια ανάσταση τῆς μητρικῆς γλώσσας μπροστά στό χῶμα τοῦ τάφου αἰσθάνεται πώς καί ὅλα τά ἄλλα πού εἶχε ἀναγκαστεῖ νά θάψει ἔπαυσαν ξανά ζωή ἀπό αὐτές ἀκριβῶς τίς ἀναγεννημένες, αἱμάτινες λέξεις. Ἡ ἀπωθημένη ὀδύνη τή συντρίβει ἀλλά τήν ἴδια στιγμή μιά δαμνική χαρά ἀναπλάει τήν καρδιά της.

Κύματα κόκκινα πάφλαξαν στά σωθικά της οἱ λέξεις κι ἀνέβαιναν στό λαμό νά τήν πνέουν.

Διδάδια, μαργαρίτες, νύχτες καί ματάκια, ὄνειρα τῆς νιότης, θαμποί χειμῶνες, πόνι περασμένοι, χαμένοι ἥλιοι, μανούσια καί πρωτοβρόχια, τρυφερά, λές γιά παρηγοριά, τῆς ἄλεθαν τά σπλάχνα, οἱ εἰκόνες, οἱ λέξεις.

Ἀπό κανένα βιβλίο τοῦ Δημητρίου δέν λείπει ἡ ἀναφορά, εἴτε εὐθεία εἴτε ἔμμεση, στή λατρεμένη γενέθλια γῆ, τήν «ψυχικά αὐτόφωτη Πόβλα» (Σάν τό λίγο τό νερό). Οἱ ἥρωές του, ἔχθετο στήν ἀποκαρδιωτική τραχύτητα τοῦ ἀστικοῦ τοπίου πού γδέρνει τόν ψυχισμό τους, ἀφήνουν τίς πιό δύσκολες ὥρες τῆς μνήμης νά τούς ἀρδεύσει μέ τίς εὐφραντικές μυρωδιές καί μελωδιές μιᾶς ἀνείπωτα σπλαχνικῆς φύσης. Ἀρκετοί ἀπό τούς ἐνοίκους τῆς συλλογῆς Ἔνα παιδί ἀπ' τῆ Θεσσαλονίκης δέν ἀντέχουν τήν ἀποκοπή ἀπό τό χῶμα καί ἀφήνονται μέ ἔξαψη στίς λυτρωτικές καταδυθίσεις τοῦ μυαλοῦ. Ἡ ἡρώιδα, γιά παράδειγμα, στό διήγημα «Ἡ Ἀσπρούλα», θαμμένη σέ ἕνα ὑπόγειο οὐρητήριο τῆς Ἀθήνας, βγαίνει κάποια στιγμή στό φῶς οἰμώζοντας ἀπό ἀλλοφροσύνη γιά τή δυσωδία τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς καί ρίχνεται μέ μανία στό χορτάρι ἐνός πάρκου, σκάδοντας μέ τά νύχια της τό χῶμα γιά νά ἐξορύξει τούς ἄχραντους βλαστούς τῆς ἐγκαταλελειμμένης γενέτειρας. Μέσα ἀπό τήν αὔρα τοῦ χόματος δέν ἀργεῖ νά ἀναφανεῖ ἡ μητρική φιγούρα. Λίγο παρακάτω στό βιβλίο ἕνας ὁδοκαθαριστής («Ποῦ πᾶς, καραβάκι») πού στό μυαλό του βυσοδομοῦν σκουῖπες καί φαρᾶσια, τίς

σπάνιες στιγμές πού ἡ σκέψη του καθαρίζει ἀπό τούς δρόμους τῆς πόλης, ἀναρρώνει στό καταφύγιο τῆς μνήμης, ἀνταμώνοντας ξανά μέ τή μητέρα του. Ὅμως ἀκόμα καί αὐτές οἱ ἠλιόμορφες εἰκόνες σαρώνονται ἀπό τήν ἐπέλαση τῆς βρωμιάς.

Σ' ὅλες τίς στημένες σκέψεις του, ἐκεῖ στό βάθος τοῦ φόντου, παραδοκοῦσαν φῖδια σωστά σκουῖπες καί φαρᾶσια καί μετά τό τέλος τῶν σκέψεων, διαγράφονταν κυριαρχικά, δεσπόζοντα, ἐπίμονα.

Σέ ἄλλο διήγημα («Ἀγριοκερασιά») τῆς ἴδιας συλλογῆς, ὁ ἀφηγητής, σπρωγμένος ἀπό μιά ἀκαταμάχητη παρόρμηση, γεννημένη ἀπό τή μορφή μιᾶς νεαρῆς μητέρας πού τόν γητεύει ξυπνώντας μέσα του τή σφοδρή ἐπιθυμία τῆς φύσης, ἀρπάζεται ἀπό τόν εὐθραστο κορμό μιᾶς ἀγριοκερασιάς· μιά ὄντοτητα θηλυκή ὅσο καί χωματίνη. Τυλίγοντας γύρω της τό κορμί του, προσμένει τό θάλλπος τῆς ἀνάτασης, ἕνα ἐπουράνιο χᾶδι, πού δέν ἄντεχε ἄλλο νά στερεῖται.

Τότε τήν ἔνωσα νά σκύβει καί νά διακλαδίζεται στούς ὦμους μου, στό λαμό μου, στίς μασχάλες μου.

Ἡ βροχή εἶχε σταματήσει κι ἀπ' τίς φυλλωσιές της ἔπεφταν πάνω μου νεροστάλες.

Ἐγείρα ἀποκαμωμένος πάνω της καί μέ πῆρε τό παράπονο.

Κάποια στιγμή ὁ ἀφηγητής στό Σάν τό λίγο τό νερό θυμᾶται πώς κάποτε μιά ἄγνωστη γυναίκα, μιά εὐσωμη μαύρη πού φοροῦσε ἕνα θερινό φόρεμα μέ λουλουδάκια, τόν εἶχε θέλξει βαθιά λόγω τῆς ἀπρόσμενης ὁμοιοτητάς της, «ὕφους, βλέμματος καί ἥθους», μέ τή μητέρα του. Τήν ἴδια ἀκριβῶς γυναίκα συναντᾷ ὁ ἥρωας στό διήγημα «Σταθερές συντεταγμένες» (Τά ζύγια τοῦ προσώπου), ὁ ὁποῖος ἐπίσης καταγοιτεύεται ἀπό τήν ὑποβλητική εὐγένεια τῆς φυσιογνωμίας της καί τό «ἀξιάγγιχτο πρόσωπό της». Ἀκίνητοποιημένος στό βαρυτικό πε-